

II.

Миндо. (Сурово). Е, какво има?

Лесо. Знаешъ, майсторе, дойдохъ да попитамъ (почва да сочи съ ржце). Тъй едно кюлче злато толкова. . .

= (Изненаданъ). Слушай. . .

— (Го пресича). Че такава — колко струва. . .

= Слушай Лесо. . . (Кима му съ глава да разбере, че за такива работи не се говори предъ деца). Намирашъ ни на паралята — редко е да вземешъ кжшей.

— Ама азъ бързамъ, бай Миндо, трѣбва да разбера; зеръ човѣкъ съмъ, лъже се памятьта Пъкъ. . .

Миндо. (е засѣгнатъ). Добре, добре. . . Обѣдъ е. Не се бърза.

Лесо. Тъй ама, азъ мисля. . .

= Нѣма какво да мислишъ, ами ела до мене (къмъ децата). Сторете мѣсто до мене за бая си Леса.

(Децата се смѣстятъ и Лесо Мартака сѣда).

Миндо. (като поднася парче отъ шарана). Хапни да разберешъ какъвъ шаранъ съмъ избралъ!

Лесо. Азъ те видѣхъ вчера като го избираше. Кога го понесе та опашката му опираше о земята, рекохъ си: бай Миндо знае какво да купува.

= (Засмѣлъ се). Окото ми се не лъже.

— То и азъ поразбирамъ, ама кжсйо дърпа, че. . .

Почва да яде. Миндо му подава бѣклицата.

= (Поелъ бѣклицата, сочи му я като да каже че кюлчето е толкова).

— (Миндо го смушква съ лакатъ да не говори).